

Siklósi András

Fölényesen győzött a Fidesz,

lebőgött a balliberális bűnbanda;

tovább erősödött a Jobbik, de így is csak harmadik lett

Bár hivatalos végeredményt (elsősorban a határon túliak s az idegenben dolgozók szavazatainak késedelmes feldolgozása miatt) előreláthatólag csak napok múlva hirdetnek, aligha változhatnak már jelentős mértékben az eddig közzétett adatok s a belőlük levonható következtetések. A dolog lényegében eldőlt, sajnos nem éppen a nemzet javára, s a továbbiak legfőljebb csak finomíthatják, árnyalhatják valamelyest a képet.

Legelőször nézzük tehát a száraz tényeket. Az új (több ponton is vérző) választási törvény értelmében a korábbi 386 képviselő létszáma ezután 199-re csökken, azaz nagyjából a felére, ami bőven elég egyre fogyó lakosságunkhoz viszonyítva. A „kopogtató cédulák” eltörlése s az indulási feltételek megkönnyítése miatt 18 párt és pártszövetség volt képes országos listát állítani, s az egyes körzetekben minden korábbinál több egyéni jelölt is nekivágott, persze a többségük abszolút esélytelenül. Tekintve, hogy mindössze 4 társulat tudta az 5 %-os küszöböt átugrani, az összes többi pedig együttesen is csupán 3,6 %-ot kapott (azaz egyenként maximum 0,5 %-ot vagy annál kevesebbet), ezért velük nincs értelme tovább foglalkozni. A részvételi arány – hála a sok szélhámosságnak, gazemberségnek, hazug ígéretnek, korrupciónak stb. – mélypontra süllyedt, melynél alacsonyabb csupán 1998-ban volt. Országszerte átlagosan 60 %, vidéken (körzettől függően) 54-59 %, Budapesten 62 % választó járult az urnákhoz. Főként a tömeges „taktikai” átjelentkezések miatt néhány szavazóhelyiség

nem zárhatott be időben, ezért az eredmények (2010-hez hasonlóan) csak 2 órás késéssel kezdtek csordogálni. Kirívó csalásokról, visszaélésekről eddig nincs értesülésem, ami persze korántsem jelenti azt, hogy minden a legnagyobb rendben zajlott; inkább csak azt, hogy érdemi jogorvoslat híján nincs túl sok értelme az egyes furcsaságokat fölhánytorgatni, hiszen Abszurdisztában néhány szabálytalanság és törvényszegés nélkül szinte fejre állna a megszokott virtuális valóság.

A **Fidesz-KDNP** összesen 133 mandátumot (ebből 96-ot egyénileg, 37-et listán) szerzett, ami 66,8 %-nak felel meg (a pártlistára 44,5 %-ot kaptak). Úgy tűnik, éppen elérték a 2/3-os többséget (+1 mandátumon múlt), viszont 2,1 millió voksuk 600 ezerrel kevesebb, mint 2010-ben. Az **MSZP és szatellit-szövetségesei** 38 mandátumot nyertek (ebből 10-et egyéniben), ami végül 19,1 %-ot ér (közös listájukra 26,0 %-ot kaptak). 1,2 millió szerencsétlent sikerült megtéveszteniük, ami 200 ezerrel több, mint legutóbb. A

Jobbik

23 parlamenti helyet ért el, vagyis 11,6 %-ot (a listára 20,6 % futott be). Mostani közel 1 millió szavazójuk nagyjából 120 ezerrel haladja meg 2010-es híveik számát. Az

LMP

a minimális 5 mandátumával, azaz 2,5 %-ával (listán 5,3 %) éppen elérte a bejutási küszöböt. 245 ezren döntöttek mellettük, viszont 2010-hez képest több tízezer főt vesztek. Dióhéjban ennyit tartottam fontosnak megjegyezni, most viszont vizsgáljuk meg röviden a 4 „élcsapatot”.

A **Fidesz** továbbra is kormányon maradhat, és nem kényszerül koalícióra senkivel. Nagyarányú győzelmet aratott, s ez még akkor is igaz, ha valamilyen későbbi fejlemény folytán nem érné el a 2/3-ot. Mindenképpen kényelmes többsége lesz a Házban, s a most végződő ciklusban lényegében megalapozta hosszú, zavartalan uralkodását fölöttünk; s úgy bebetonozta magát, hogy immár roppant egyszerűen bármit elérhet, hiszen az Alaptörvényt és a számottevő sarkalatos törvényeket már mind keresztülvitte. Ha pedig alkalmasint szüksége lenne egy-egy ügyben még néhány támogatóra, az ő megszerzésük (avagy távolmaradásra bírásuk) sem okozhat gondot. Elképesztően tragikus, ugyanakkor lesújtó bizonyítvány honfitársainkra nézve, hogy egy ilyen köpönyegforgató, harácsoló, agresszív társaság egyáltalán trónra kerülhet (vagy ott maradhat) kis hazánkban, ahelyett, hogy páros lábbal rúgtuk volna fenéke őket, hogy örökre kedvüket vegyük az öncélú hatalmaskodástól. Hiszen, ha alaposabban áttekintjük, második kormányzásuk 3-3,5 évében csak sanyargattak, fosztogattak bennünket (a saját holdudvaruk kivételével), s bármit végrehajtottak a többség kárára, ha globalista-cionista rabtartóink utasították őket. Lényegében csak az utolsó néhány hónapban lazítottak egy picit a mindnyájunkat fojtogató jármon, s nyújtottak némi gyógyírt a korábbi felelőtlen megszorítások ellenében. Gyakorlatilag semmit sem oldottak meg, semmit sem rendeztek el érdemben, egyetlen ígéretüket sem tartották be (pl. elszámoltatás, rend és biztonság, valódi

munkahelyteremtés, devizahitelek megmentése, termőföldjeink megóvása stb.). Most pedig már tervezni sem tudtak, nem akartak bármiféle jövőképet fölmutatni, sőt egyáltalán írott programjuk sem volt. Az egész kampánynak azzal vágtak neki, hogy folytatni szeretnék, amit eddig csináltak, vagyis – gondolom – a nemzet módszeres gyengítését és tönkretételét, az ország további kiárusítását és gyarmatosítását, valamint a zsidók és cigányok (s általában a bármifajta idegenek) oktan pátyolgatását. Ha nem is oly mértékben, mint balliberális versenytársaik (ellenségeik?), de ők is részt vettek abban a rágalmazó, lejárató sárdobálásban, ami csupán pótcselekvésnek nevezhető, s egyáltalán nem vitte előre az ország szekerét. Regényeket lehetne írni mulasztásaikról és torz, szakadékba vezető lépéseikről, ugyanakkor nagytűvel és lámpással kellene keresni érdemeiket, de még így sem hiszem, hogy rájuk találnánk a meddőhányók útvesztőiben. S e baljóslatú tévelygés legfőbb vezetője,

Or**bán Viktor**

személyében, egy megosztó figura, egy megalomániás zseb-Napóleon, egy zsarnoki hajlamokkal megvert törpe-Sztálin; olyan leharcolt, semmirevaló beosztottakkal, mint

Pintér Sándor,**Martonyi János, Rogán Antal, Lázár János**

és a többiek, akiket aligha szükséges külön bemutatnom. Meg kell állapítanom azt is, hogy a határokon túl először választó testvéreink (talán hálából az állampolgárságért?) állítólag 95 %-ban a Fideszre szavaztak, ami elképesztő rövidlátást, sőt vakságot tükröz!

Az **Ellenzéki összefogás („kormányváltók”)** azt képzelte magáról, hogy változatlan eszközökkel és módszerekkel, valamint ugyanazokkal a többszörösen bukott, zömmel börtönérett emberekkel (pl.

Mesterházy Attila,**Gyurcsány Ferenc, Bajnai Gordon, Fodor Gábor**

stb.) új utakon járhat, s komoly eredményeket képes produkálni; ám fából nem lesz vaskarika, kutyából se szalonna. Vereségük legfőbb oka, hogy hamis (egymást is utáló, lebecsülő) összekapaszkodásuk alól-mögül kilógott a lóláb, és sátáni pofájukat nem sikerült angyalarccá maszkírozni; továbbá a korrupciós, hazudozási, lopási botrányokon és rutinszerű gyalázkodásokon túl semmi eredetit nem sikerült fölmutatniuk, jószerivel még egy akármilyen programra se futotta erejükből. Nagy szerencséje hazánknak, hogy EZEK nem jöttek vissza ismét, noha még szívesebben látnánk, ha végleg eltűntek volna a süllyesztőben, vagy éppenséggel a fegyházak (alkalmasint a pokol) legsötétebb bugyraiban. Itt jegyzem meg, hogy szűkebb pátriám, Szeged, fölülmúlhatatlan szégyene, hogy az egyik vidéki egyéni mandátumot éppen itt szerezték meg, mivel jelentős különbséggel

Szabó Sándor**(****Botka László**

jobb keze) lett a befutó az egyik kerületben. Ez a balliberális összeállítás olyannyira ingatag volt, hogy már a választás éjszakáján lényegében szét is hullott, s pillanatnyilag a frakcióalakítás is gondot okozhat nekik, az MSZP kivételével.

Szögezzük le, hogy ebben a siralmas, vérszegény pártmenüben egyedül a **Jobbik** volt méltó

arra, hogy rá szavazzunk. Egyrészt végig szimpatikus volt a kampányuk hangneme, azaz mások ledorongolása helyett az ország és a nemzet tényleges bajaival, problémáival foglalkoztak. Másrészt korrekt elemzésekkel, megvalósítható programmal álltak elő (ismét lesz mit a Fidesznek ellopnia!), mely helyenként talán túlzottan is visszafogott, de véletlenül sem szélsőséges. Külön üdvözlendő náluk, hogy nem elégedtek meg az egyszerű kormánycserével, hanem az elmúlt 24 év egészét, a teljes félrecsúsztatott rendszerváltást akarták helyes vágányra terelni, ill. a mérgező vadhajtásokat kigyomlálni; beleértve történelmi Alkotmányunk jogfolytonosságának helyreállítását s egész jogrendszerünk megreformálását, nem utolsósorban pedig egy vonzó, élhető kárpát-medencei Magyarország megteremtését. Igen szomorú, hogy ilyen hatalmas média-ellenszélben, mondhatni karanténba zártságban csak ennyit érhettek el, s nagy kár, hogy nem kaptak felhatalmazást kormányképességük bizonyítására. Persze ők sem tökéletesek és hibátlanok, de mérhetetlen előnyük másokkal szemben, hogy súlyosabb bűnök nem terhelik őket, s egyáltalán nem vettek részt a magyarság megalázásában, tönkretételében és lenullázásában. Reális tervük volt, hogy – megverve az MSZP-t és társutasait – a második erővé növekedjenek (ezt a szegedi kampánygyűlésükön

Vona Gábor

külön is kihangsúlyozta), ám az ismert körülmények miatt erre nem volt sok esélyük. Ettől függetlenül különösebb okuk nincs az elkeseredésre, hiszen vannak objektív helyzetek, amikor bármerre megyünk, falakba ütközünk. Szerintem megtették, amit lehetett, erősödtek is valamelyest, s egyre inkább sikerül lefedniük az ország egészét, míg korábban inkább csak az északkeleti végeken voltak népszerűek. Ezekből a tendenciákból az következne, hogy a legközelebbi, 2018-as választást már toronymagasan meg kellene nyerniük; azonban óvva intek mindenkit ettől a várakozástól, mert egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy a Jobbik semmiképpen sem kerülhet hatalomra, erről gondoskodnak a bennünket gyűlölő háttérerők és hazai csatlósai. Döntő áttörésnek kellene bekövetkeznie mind Európában, mind a világban ahhoz, hogy a Jobbik a megérdemelt vezető pozícióba juthasson, remélhetőleg mindnyájunk üdvére. Addig pedig folyamatosan edződniük és dolgozniuk kell, hogy amennyiben hirtelen eljön a változás (forradalom, szabadságharc?) szele, ne érje őket készületlenül, s bármiféle meglepetést könnyedén kivédhessenek.

Az **LMP** az a pártocska, ami nem oszt és nem szoroz különösebben, tehát fölösleges sok szót vesztegetni rájuk. Genetikailag mindenképpen a rossz (legrosszabb!) emlékü SZDSZ-hez kapcsolódnak, noha azok durva és nyílt magyar-fóbiáját, rasszizmusát csak pianóban gyakorolják; bár az ördög sohasem alszik, legfőlőbb a kedvező alkalomra vár, ezért nem szabad hinni nekik. Egyszer volt Budán kutyavásár, így a szadeszosok hosszú élőködését és otromba pünkösdi királyságát aligha ismételhetik meg. **Schiffer András** és utánpotói láthatólag nem nőttek még fel a gátlástalan gonoszságban elődeik szintjére, legfőlőbb itt-ott az orosz-lánkörmeiket mutogatják. (Írott programjukról nincs tudomásom, ám ettől még létezhet.) Nemzeti szempontból semmi hasznos nem fakadhat belőlük, ahhoz pedig túl gyengék (alig értek át a „tű fokán”, s híveik jelentős részét elvesztették!), hogy félnünk kelljen tőlük.

Befejezésül néhány mondat arról, hogy **milyen feladatok hárulnak ránk a közeljövőben**. Népünk döntő hányada mára teljesen kivérzett, minimális anyagi-szellemi-lelki tartaléka sincs, s elvesztette összes hitét és bizalmát a boldog föltámadásban. Ez a választási eredmény nem sok derűre ad okot, mivel úgy tűnik, tovább folytatódik tömeges sodródásunk a temető felé. Egy szűk komprádor réteg kétségtelenül remekül él, s a külföldi bankok, multi-cégek ezután is megtalálják busás profitjukat, belső zsidó és cigány parazitáink továbbra is zöld utat kapnak; csak éppen a magyar milliók sorsával nem törődik senki. Régi meggyőződésem (fixa ideám?) szerint hazánk és nemzetünk fölemelése nem történhet meg semmilyen pártbürokráciában, azaz parlamentáris democsokráciában. Ahhoz, hogy ténylegesen rendszert válthassunk, egyidejűleg államformát is váltanunk kell, vagyis mindazt szemétre kell hajítanunk, ami tartósan gátja a jobbító törekvések érvényesülésének. Szabadságot, állami függetlenséget, törvény előtti egyenlőséget, közrendet, biztonságos létfeltételeket és viszonylagos anyagi jólétet kell kiharcolnunk; úgy, hogy közben visszataláljunk régi önmagunkhoz, sajátos arculatunkhoz, megtartó erkölcsünkhöz, szellemiségünkhöz, hitünkhöz és hagyományainkhoz. Bizony ennél csekélyebb részeredményekkel, zsákutcákkal nem szabad beérnünk; ugyanakkor arra is rá kell döbbernünk, hogy hiába várjuk a sült galambot, mert a mi tevékeny, radikális részvételünk nélkül a siker elérhetetlen. Bárkit választunk magunk fölé, többé-kevésbé magának gyűjtöget, s még jó szándékkal is elveszik a részletekben, de a nemzet egészének, vagy legalább zömének nyomorúságát képtelen orvosolni. Nem szeretnék vészmadár lenni, de mivel kétszer már megégettük magunkat a Fidesszel, bolond lennék, ha harmadszorra mást várnék tőlük. Adja Isten, hogy tévedjek, de attól tartok, hogy megint igazam lesz. Akkor pedig egy megoldás van csak, ha a saját kezünkbe vesszük a sorsunkat, s józan ésszel, teljes elszántsággal változtatunk az életünkön, vagy legalább fiaink, unokáink jövőjén! Ezt a „közmunkát” nem úszhatjuk meg, mert senki más nem fogja kikaparni számunkra a parázsból a gesztenyét.